

vil kunne løfte. Det er også fordi deres fokus bliver at få folk i beskæftigelse – meget målrettet: beskæftigelse, beskæftigelse, beskæftigelse – med udgangspunkt i den visitation, som den pågældende ledige har været igennem.

Kl. 16.05

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så siger vi tak til ordføreren. Der er ikke yderligere spørgsmål. Vi går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er den radikale ordfører, fru Elisabeth Geday.

Elisabeth Geday (RV):

Flertalsregeringen – Venstre og De Konservative – støttet af Dansk Folkeparti er i færd med at foretage et kæmpeeksperiment, når det gælder indsatsen, der skal hjælpe omkring 170.000 arbejdsmarkedsparede ledige i job. Det eksperiment skal pinedød gennemføres, selv om alle eksperter i arbejdsmarkedsforhold så vel i universitetsverdenen som i organisationerne advarer om, at hjælpen til de ledige bliver ringere.

Eksperimentet skal gennemføres her og nu, selv om vi ikke kender resultaterne af de pilotforsøg, som vi ellers har aftalt som en del af forslaget »Flere i arbejde«. Eksperimentet skal gennemføres, selv om jeg i hvert fald ikke kan se nogen som helst logisk sammenhæng mellem strukturreformen i øvrigt og placeringen af beskæftigelsesopgaven.

Jeg har sådan spekuleret på, om den her vedtagelse er et led i regeringens fortsatte kamp mod smagsdommere og eksperter. Ikke tale om, at regeringen vil lade sig påvirke af saglige argumenter, sammenlignelige erfaringer eller advarsler fra folk, som ved, hvad de taler om. Flertalsregeringen har besluttet ud i det blå, at kommunerne er bedre til at varetage beskæftigelsesindsatsen end staten, så sådan bliver det.

Fremover bliver det danske arbejdsmarked delt op i 92 små delarbejdsmarkeder, fordi kommunerne naturligt nok vil søge at finde job og aktiveringstilbud til ledige inden for egne grænser, før de kigger ud over kommunegrænsen. Fremover skal kommunerne leve med endnu mere kontrol og måltalstyranni. Fremover risikerer vi, at beskæftigelsesindsatsen over for de forsikrede ledige får bare en snert af den klientkultur, som vi kender fra kommunernes indsats over for de ikkeforsikrede ledige.

Ministeren har så usmukt forsøgt at gardere sig ved at stække det kommunale selvstyre ved at diktere den politiske struktur i kommunerne,

men som en lokalpolitiker så klogt udtalte for kort siden: Det finder vi sagtens en løsning på; vi sørger bare for, at der er et passende person-sammenfald.

Flere af de kommunale chefer har de seneste måneder udtrykt direkte bekymring for, om de kan løfte de mange nye opgaver, som flertalsregeringen sender i armen på dem. Den bekymring bunder også i, at regeringen som regel ikke sender penge nok med opgaverne. Sådan bliver det sikkert også denne her gang.

Under alle omstændigheder ved vi, at eksempelvis Københavns Kommune allerede i dag direkte undlader at afholde lovpligtige samtaler med sygemeldte på grund af ressourcemangel. Vi ved, at mange kommuner erstatter almindeligt ansatte med personer med løntilskud i strid med reglerne for at spare penge, og vi ved, at der er kommuner, som indgår ulovlige aftaler med virksomheder om at bruge aktiverede som billig og konkurrenceforvridende arbejdskraft. Der er ingen af de erfaringer, der giver mig grund til at tro, at beskæftigelsesindsatsen bliver bedre af at blive overladt til kommunerne, tværtimod.

Det eksperiment, som flertalsregeringen har gang i, vil få ét resultat: højere strukturledighed. Hvis blot strukturledigheden stiger med 1 pct., koster det skatteborgerne 3,5 mia. kr. til overførselsindkomster alene. Det er penge, som bruges på at betale mennesker, som ikke kan få et job, samtidig med at der står ledige job, som ikke kan blive besat – penge, som eksempelvis kunne have betalt gratis mad til børn i skoler og daginstitutioner i et helt år. Hvor surt kan det være?

Jeg bøjer mig for, at flertalsregeringen kan bestemme, hvad den vil uden at lytte til oppositionen. Og jeg bøjer mig for, at flertalsregeringen har besluttet sig for at lægge det samarbejdende folkestyre i mølposen, for det kan jeg heller ikke lave om på. Men på vegne af Det Radikale Venstre lover jeg, at de to forslag, som flertalsregeringen her får vedtaget, vil blive lavet om, så snart vi igen får magt, som vi har agt.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Tak til ordføreren. Og vi går videre i ordførerrækken. Den næste er Socialistisk Folkepartis ordfører, hr. Ole Sohn.

Ole Sohn (SF):

Nu er jeg i den situation, at jeg ikke som den foregående taler, fru Elisabeth Geday, sådan kan referere til morgenkaffepassiarer eller kinddans-